

чалъ. Но, може би, печалъ има въ всѣки голѣмъ възторгъ?

И Асенъ заприказва, и какъ! Очевидно, той не можеше повече да владѣе своята възбуда.

— Вельо. ето капиталното изобретение, което ще тури край на сегашния разбойнишки свѣтъ! Смъртъта е уловена въ тази кутия — смъртъта! Както въ куршума — само че смъртъта на цѣли армии, на милиони! Азъ мога да я насоча дето искамъ срещу всѣки, който се противопостави на волята ми. Свѣтътъ отъ арена на войни и убийства така ще се превърне въ цвѣтуща градина. Затова стигатъ само стотина мъже съ чиличена воля.

Той си пое дѣхъ и съ апарата въ ржце почна да се разхожда изъ стаята. Очитѣ му горѣха. Устнитѣ потрѣпваха. Извънъ себе си отъ възбуда, съ разчорлена коса, той бѣше като лудъ. Спрѣ се до трупа на своя вѣренъ другаръ и съ печална и иронична усмивка прибави:

— Както всѣко велико дѣло и това поиска своята изкупителна жертва. Бедниятъ Сатана! Той ме погледна съ толкова любовъ когато го повикахъ. И въ сжщия мигъ когато скочи при мене, азъ щракнахъ бутончето. Очитѣ му потъмнѣха въ сжщия мигъ и той се струполи на пода.

Азъ гледахъ поразенъ и нѣколко минути не можехъ да пророня нито дума. Остри парливи трѣпки лазеха по тѣлото ми, азъ вътрешно треперѣхъ и чезнѣхъ.

Когато Априловъ загатна своята скръбъ по Сатанаилъ, макаръ съ усмивка и ирония, азъ неволно помислихъ: „Ами ако това бѣше човѣкъ?“

И следъ това мислитѣ ми се извиха и отлитаха една следъ друга, а азъ съ пресъхнало гърло заприказвахъ: